

турни прѣдмѣти отъ Византия, и туй което казахме по горѣ за словѣнитѣ, че сж научили отъ Византия строенieto на военни обсадни машини, може направо да се припише и на българскитѣ пълчища, които заедно съ аваритѣ и даже подъ тѣхното прѣдводителство, прѣдириемали сж походи дори до Цариградъ. Има изрично свидѣтелство, какъ византийски виденъ пленникъ, научилъ смѣсенитѣ аваро-българо-словѣнски пълкове да строятъ стѣноразбитни машини, съ помощта на които били привзети много крѣпости въ Тракия. Съ такива обсадни машини се явили да обсаждатъ Цариградъ тѣзи смѣсени орди около 592—93 г. и по късно. Тѣ въ мирно врѣме се намирали въ добри отношения съ Византия. Така напримѣръ, когато византийския военачалникъ Прискъ се намиралъ по край Дунава и прѣзъ великденскитѣ празници нѣмалъ припаси, хагана испратилъ му четирестотинѣ кола съ хранителни припаси. Тогава Прискъ испратилъ въ лагера на хагана въ замѣна, чернѣ пиперъ, индийски листовѣ (*piper nimirum, folium Indicum, costum, cassium, et alia postulata misit ad barbarum*) или люлякъ (синило), индийски ароматъ и канела. Значи българската тѣй да се каже аристокрация, знаела е употреблението още тогава на нѣкои отъ индийскитѣ подправни растения, които навѣрно сж ги научили пакъ отъ византийцитѣ.

Между туй сношенията на византийската империя съ българитѣ, които сж живѣли на сѣверозанадъ отъ Черното море, ставали отъ день на день все по-близки. Отъ свѣдѣнията на патриарха Никифора, както и отъ онѣзи на лѣтописеца Иоанна Никиу се научаваме, че даже единъ отъ прѣдшественицитѣ на Кубрата, трѣбва да е билъ Орканъ (етиопския прѣписъ на хрониката отъ Иоанна нарича го *Kuernâkâ*), се явилъ въ Цариградъ заедно съ бояритѣ, женитѣ си и копиеносцитѣ, навѣрно неговитѣ тѣлохранители. Тѣ всичкитѣ сж били тържественно приети отъ императора, отъ византискитѣ съновници съ женитѣ имъ и сж били покрѣстени въ двора. И слѣдъ като получили богати дарове и санове, а самия български ханъ „кириос“ почели го съ титлата патриции, били испроводени отъ императора дружелюбно, спорѣдъ хунскитѣ обичаи. Удивително е, че нито единъ отъ модернитѣ историци не е обърналъ до сега внимание на тѣзи извѣстия. Това събитие трѣбва да се счита, като твърдѣ важно за нашитѣ